

Terug naar school in Málaga

Thuiskomen

“Het was een weekend in mei, nog niet zo lang geleden. Op de zaterdag had ik veel tijd, eigenlijk de hele dag, om mijn reistas in te pakken. Laat in de avond nam ik de laatste trein naar de luchthaven Schiphol. In een restaurant op de luchthaven wachtte ik op het vertrek van mijn vliegtuig, ondertussen las ik een spannend boek. Het vliegtuig vertrok op de zondagmorgen om 7 uur, stipt op tijd. Bovendien kwam het vliegtuig ook nog precies op de verwachte tijd aan. Vervolgens nam ik de trein vanaf de luchthaven naar het centrum van de grote stad. Ook nu hoefde ik niet lang op de trein te wachten. Snel kwam ik aan op het eindstation van de trein. Het was ook nog eens gemakkelijk om naar mijn overnachtingsplaats te wandelen. Een jongedame wachtte mij op en gaf me de sleutels van de kamer. Ik volde me heel gelukkig, want ik was voor de tweede keer aangekomen in de stad Málaga in Spanje.”

Deze bovenstaande tekst is de letterlijke vertaling van het stukje tekst dat ik in het Spaans schreef als onderdeel van het huiswerk voor een taal cursus in Spanje. Het is echt op waarheid gebaseerd, want het voelde echt als thuis komen toen ik uit die trein stapte die mij naar het centrum van Málaga bracht. Met een zelf getekend kaartje in de hand, liep ik naar het appartement dat net iets buiten het toeristische centrum ligt. Op de vierde etage van het redelijk nieuwe appartementsgebouw ontmoette ik de drie andere studenten die door het taal instituut ook hier gehuisvest zijn. De leeftijd van de twee jongedames en die ene heer was duidelijk van de studenten categorie en ik voelde me hier de oudste. Mijn voordeel is dat ik de kamer kreeg die een eigen badkamer heeft. De andere drie delen de andere badkamer. In de gemeenschappelijk keuken, was het enige wat ik daar miste voldoende kopjes, mokken en glazen.

In een eerste verkenning probeer ik de wandelroute naar de school uit, gelegen midden in het stadscentrum. Zonder kaart of andere hulpmiddelen loop ik er in een kwartier naar toe. Langs een rotonde, langs het bekende warenhuis El Corte Inglés, dan de brug over een droogstaande rivier en ik sta in het hart van de stad. Na de reis en een nacht zonder bed, kan ik een stevige maaltijd goed gebruiken. Op de bekende plek, waar vorig jaar nog een busstation was, vind ik het café weer terug dat voor slechts 9 euro een maaltijd van vier gangen serveert.

In de buurt van mijn appartement zoek ik naar een supermarkt. “In het straatje hierachter is een Aldi”, zo is er verteld. Misschien gesloten omdat het zondag is? Wel vind ik op deze zondagmiddag een bakkerij waar ik paar broodjes voor het ontbijt voor morgen koop. Op mijn kamer houd ik een siësta. Dat heb ik nodig na een nacht zonder bed. Ik schrik pas wakker als om half zeven ‘s avonds de dalende zon door het raam recht in mijn oog schijnt. Ik had ook de zonwering omlaag moeten doen en daardoor is het nu heel warm in de kamer.

Eerst een douche om op te frissen en dan een wandeling naar Plaza de Obispo, voor een lichte avondmaaltijd. De Cesar salade die ik kies, bevat veel te veel mayonaise en ik laat de helft staan. Op het voor mij nog steeds het mooiste plein, Plaza de Constitución, ga ik naar het populaire terras van Café Central. Vanaf daar heb je uitstekend uitzicht over het plein, de mensen en wat de anderen zoal op dit terras bestellen. De koffie is wel iets duurder dan op andere terrassen, maar hier geniet je ook van het uitzicht.

Voetnoot: Op de een na laatste dag zie ik opeens, nu wel, het grote uithangbord van de Aldi. Heel vlakbij, in het begin steeds gemist.

Maandag 13 mei - Diep gelukkig

Het is nog donker buiten als de wekker om half zeven gaat. op de vierde etage van het appartementengebouw kijk ik vanuit mijn bed over de stad met voornamelijk flatgebouwen. Het ontbijt is karig. Er is geen koffie in de keuken te vinden, want gisteren kon ik geen supermarkt vinden. Het broodje, de pitufo, dat ik gisteren gekocht heb bij een bakkerij is hard en stug. Zelfs nog met de boter en de serranoham die ik nog wel in de koelkast vond.

De wandeling naar het schoolgebouw duurt precies 15 minuten en ik ben er net iets voor acht uur. De zware houten poort is nog gesloten. Buiten staat al een groepje mensen te wachten. Het blijken Nederlanders te zijn. Precies om acht uur komt er iemand met de sleutel en vanaf dat moment loopt het bij de receptie op de eerste etage vol met cursisten. Het lijkt chaotisch, al die mensen die zich verdringen bij de receptiebalie. Ik krijg een cursistenkaart en word dan meegenomen door een Spaanse dame voor een mondelinge test.

Het interview begint gemakkelijk, maar als ze bij één van de vragen komt die in de 'imperfecto', (een van de verleden tijden) beantwoord moet worden, wordt het lastig. Ik ken de theorie van de imperfecto, maar de praktijk blijkt lastiger. Dit scheen voor haar het moment om het niveau te bepalen. Ik word teruggestuurd naar de wachtruimte bij de receptie en vind snel daarna de koffiemachine.

De groepen worden samengesteld op basis van de test. Zo kom ik terecht in lokaal 6, samen met nog negen andere cursisten en docent Ignacio. Noem mij maar Nacho, zegt hij. Het grootste deel van de groep bestaat uit Nederlanders. Dan is er nog een dame uit Rusland, ze is ook gehuisvest op mijn appartement etage en een dame uit Duitsland. Bijzonder vind ik ook nog de man uit België, hij is blind en wordt vergezeld door zijn hulphond. Deze blinde zit de eerste dag naast mij en ik krijg bewondering hoe hij toch de les volgt. Heel behendig is hij met zijn notebook computer en de braillelezer. Het huiswerk en alles wat tijdens de les op het grote scherm getoond wordt krijgt hij op een USB stick aangereikt. De anderen krijgen het gewoon op papier.

Tijdens de les is er veel onderlinge interactie met de medestudenten door de opdrachten die in groepsverband of in tweetallen gemaakt moeten worden. Het thema van deze les lijkt het gebruik van de tijden pretoria presente en de indefinido *). Het wordt op een andere manier uitgelegd dan ik gewend was. Ik krijg het gevoel dat ik het nu beter begrijp, of juist helemaal niet meer. De lessen van negen tot één, met een pauze er tussen zijn snel voorbij. In de pauze koop ik het cursusboek en geef me op voor het culturele 'evenement' van deze middag: El paseo orientativo. Maar eerst ga ik even terug naar het appartement. Onderweg koop ik in een supermercado nog wat dingen die ik miste: tandpasta, theezakjes en bekers.

Op deze middag, op de wandeling naar mijn appartement voel ik mij diep gelukkig. Het is stralend weer, onbewolkt, 23 graden, de cursus is begonnen, ik voel mij thuis in deze stad en alles valt op zijn plaats. De dagindeling voor de volgende dagen is overzichtelijk, 's morgens op weg naar school ergens ontbijten, vier uur cursus, 's middags vrij, tegen de avond een restaurant uitzoeken en dan op mijn kamer nog wat huiswerk maken. Het geeft mij het gevoel dat ik niet op vakantie ben, maar voor een gemakkelijk te bereiken doel aan het werk ben.

De rondleiding deze middag, georganiseerd door de school, gaat langs de hoogtepunten van Málaga. Het is wel aardig, maar het geeft mij weinig nieuws. Vorige jaar was ik hier ook al een hele week. De dame met de fraaie naam Sole brengt het aardig en we maken met haar een rondje door het toeristische centrum en langs de havenboulevard. Het belangrijkste wat ik wil onthouden vertelt ze in het begin al. Ondanks de grote hoeveelheid kerken, is de bevolking van Málaga niet echt religieus. Vroeger wel, toen al die kerken gebouwd werden, maar nu zijn voor de Maleguenos

de feesten die bij de katholieke kerk horen het belangrijkste. Het jaarlijkse hoogtepunt is met Pasen de Semana Santa (de heilige week). Een week met feestelijke processies en tronen met uitbeeldingen die door honderden dragers door de stad gedragen worden. De broederschappen zijn de organisatoren en de uitvoerders van de feesten. Opeens zie ik grote overeenkomsten met het Groesbeeks carnaval. Vergelijk de broederschappen met de carnavalsverenigingen en de processie met de troon met de praalwagen. In beide gevallen wordt er enthousiast muziek gespeeld. Dan opeens is de overeenkomst van Semana Santa met het carnaval groot. Alleen de datum verschilt een paar weken. In beide gevallen wordt er door de families, de broederschappen of de carnavalsverenigingen maandenlang naar toe geleefd. Ook de kleding vertoont overeenkomsten. In Málaga gaat men verkleed in gekleurde tunieken. Iedere broederschap draagt twee tronen, een met een afbeelding met Jezus en een met de afbeelding van Maria. Op de troon met Jezus wordt het lijdensverhaal uitgebeeld. De tronen worden opgeslagen in opslagplaatsen van het broederschapshuis, herkenbaar aan de reusachtige deuren. Zo zijn er 41 broederschappen.

's Middags is het 24 graden en een stralende zon. Tegen de avond, als de zon daalt, wordt het koeler. Daarom zoek ik voor het avondmaal een terras waar het niet te koud is. In een iets smallere straat vind ik een rijtje tafels bij een restaurant dat nog net door de achter de bebouwing zakkende zon beschenen wordt. Hier koester ik mij in de laatste warme zonnestrallen van deze dag. Van de kaart in de categorie 'specialiteiten' kies ik een gerecht dat een omelet blijkt te zijn met veel groente en garnalen. Voordat ik terug wandel naar mijn appartement, neem ik nog een 'café con leche', eigenlijk ook omdat de ober demonstratief de kaart met nagerechten en koffies op mijn tafel legt. Later, 'thuis', wacht mij nog huiswerk. Mijn huisgenoten op deze etage schijnen nog onzichtbaar te zijn. Later op de avond hoor ik nog heel duidelijk mijn Russische buurvrouw een lang en stevig telefoongesprek voeren. De geluidsisolatie tussen de kamers is matig.

*) Termen voor de gebiedende wijs en een vorm van de verleden tijd

Dinsdag 14 mei – Tweede schooldag

De wandeling van appartement naar school wordt al routine. Op de route tref ik vele inwoners, die blijkbaar ook te voet naar hun werk gaan. Met gehaaste pas lopen ze door de straten, vaak kijkend op hun telefoon, of ongeduldig kijkend naar de verkeerslichten als ze moeten wachten op de drukke kruispunten. Of ze steken gewoon over bij een rood voetgangers verkeerslicht.

In de klas neem ik het initiatief om bewust op een andere plaats te gaan zitten als gisteren. Andere cursisten zijn uit gewoonte op de zelfde gaan zitten als de vorige dag. Het leidt tot een korte discussie: wel of niet rouleren. Ik neem me voor om morgen zo laat mogelijk binnen te komen en dan afwachten welke plaats er nog over is. In de les schrijven we samen met de cursist die naast je zit een verhaal in de verleden tijd dat heel triest moet zijn, maar daardoor weer komisch. Volgens het lesboek moet het een e-mail van een heel treurig persoon aan een vriend zijn. Samen met mijn buurvrouw van vandaag, de Russische dame, schrijf ik een stukje, zie hieronder, kijk maar of je het begrijpt.

Querido amigo Leoncio,

El fin de semana pasado fue muy horrible! Fui a visitar a mi hermana para celebrar su cumpleaños y cuando hici mi maleta, olvide algunas cosas. Ha llovido todo el fin de semana pero no tuve paraguas. Y tambien olvidé las llaves de mi casa y no pude entrar.

Quándo estaba en autobus, una persona robó mi telefono movil. Que horror!

Ademas, necesité comprar una tarta de cumpleaños, para mi hermana, pero no tenía dinero. Ella fue muy desilusionada. Ha me dicho: - no es importante, bebe mucho alcohol y olvida todo! - Yo he olvidado mucho, y tambien mi examen.

Que sábado tan terrible!

Daarna vervolgt de les met verschillende onderwerpen, zoals in een gesprek met je partner uitzoeken welke boeken en films je gemeenschappelijk gezien en gezien hebt. Toch ben ik dan weer blij als de pauze aanbreekt.

Voor de lunch ga ik weer naar het zelfde café als zondag en neem weer het menu van de dag. 's Middags loop ik in een klein half uurtje naar het strand. Alles is nog steeds zo als vorig jaar. Ondanks de relatief lage temperatuur van 21 graden zijn er toch veel mensen op het strand dat anderhalve kilometer lang is. Ook de man die continue heen en weer loopt over het strand, sjouwend met koeltassen en roepend: "agua, cerveza, fanta fria", is er ook nog steeds. Ik heb hem nog nooit iets zien verkopen. Na een uurtje op mijn handdoekje vind ik het wel genoeg.

Thuis in mijn appartement begin ik aan het huiswerk. Door het uitgebreide menu van dag, heb ik geen behoefte om nog een keer warm te eten. In de keuken liggen nog wat broodjes en ham van zondag. Een broodje en een kopje thee lijkt genoeg. In de loop van de avond ga ik even naar buiten, om toch eens naar dat beroemde warenhuis El Corte Inglés te gaan. Het is heel vlakbij en het is zo beroemd dat je het gezien zou moeten hebben. Van buiten een strak rechthoekig gebouw en van binnen lijkt het wel een exacte kopie van De Bijenkorf in Amsterdam. Ik besluit dat ik er verder niets te zoeken heb en ga op mijn kamer verder met het huiswerk.

Woensdag 15 mei – Derde schooldag

Deze ochtend ontbijt ik weer vlakbij de school in het kleine lunch- en ontbijt restaurant er vlak onder: 'La Belle Julieta'. Dit keer vraag ik of ze een broodje kunnen maken zonder kaas en mayonaise, in plaats van die broodjes die klaar in de vitrine liggen. Dat kan, maar het warme broodje dat ik krijg druipt alsnog van het vet. De koffie is beter.

De les begint met het behandelen van het huiswerk. Een onderdeel daarvan was het schrijven van een stukje met als onderwerp een positieve ervaring in een weekend of tijdens een vakantie. De oefening was het gebruik van de 'indefinido', een bepaalde vorm van de verleden tijd.

In de les lees ik mijn verhaaltje voor over een dag met positieve ervaringen. Gelukkig zitten er weinig fouten in, alleen letten op de 'a' bij alles met een bestemming en geen 'en' maar 'por' bij de dagdelen. Ik wist het wel, maar toch doe je het dan weer fout. We krijgen weer een portie huiswerk mee, dat overzichtelijk is en 's avonds wel in een uurtje te doen is.

Omdat ik vanavond van plan ben om weer uitgebreid te gaan eten, sla ik de lunch voorlopig over. Hoewel, onderweg naar mijn appartement koop ik in een supermercado een pakje koek dat ik op kamer opeet. Het wordt weer een warme middag, zo'n 27 graden, dus ik maak me gereed voor het strand. De lange broek en het enigszins nette overhemd voor op school verruil ik voor een korte broek en een T-shirt. Ik wil zoveel mogelijk vitamine D op pikken. Het is weer een wandeling van twintig minuten en ik geniet van het warme zonnige weer, de stad en het zicht op de luxueuze zeewaardige jachten in de haven. Langer dan een uur blijf ik niet in de volle zon op het strand, om brandschade te voorkomen.

's Avonds eet ik zoals gepland weer in het stadscentrum. Tegenover het schoolgebouw ligt op een hoek het restaurant 'Pepa y Pepe'. Al een keer de menukaart bekeken en het viel me op dat ze een heel gevarieerd aanbod hebben voor schappelijke prijzen. Van enkele gerechten hebben ze ook halve porties. Dus ik bestel als eerste gang een halve warme groenteschotel en als tweede gang iets met vis, ook een halve portie. Die halve portie blijkt toch nog een goed gevuld bord met een gefileerde witte vis soort en een groene salade. Onderwijl kijk ik met belangstelling naar de in twee richtingen gaande voorbijgangers. Met een snelle tred de werkende bevolking op weg van werk naar huis en de bezorgers van allerlei spullen met steekwagens en gemotoriseerde steps. De toeristen zijn herkenbaar aan de langzame tred, onderwijl het aanbod van restaurants en barren keurend.

Zwervers en bedelaars zie ik ook, meestal direct herkenbaar aan de kleding en de verzorging van het uiterlijk. Bij mijn tafel stopt een mevrouw die duidelijk een bedelaarster is. Ze begint een verhaal in het Spaans dat ze problemen heeft. Hoewel ik het grotendeels begrijp, zeg ik in het Spaans, dat ik geen Spaans spreek. Onverstoorbaar gaat ze door in duidelijk Engels. Gelukkig gaat ze na één keer: "no, no", direct verder. De dag rond ik af met een koffie op het terras La Cueva (de grot), op weg naar mijn appartement. Tegenover La Cueva zit op de grond tegen een boom geleund een bedelaar. De toch redelijk geklede jongeman wordt vergezeld door zijn hond die rustig voor zich uit staart. Een bakje voor bijdragen staat voor hun op de grond. Op dit pleintje, met aan de ene kant La Cueva en aan de andere kant een Starbucks, treden wel vaker muziekgroepjes op, die dan met de hoed rond gaan. Dan verschijnt er een zeven mans Mexicaanse band, met drie violisten, een doordringende trompet en een zanger. Ze stellen zich op rondom de boom van de bedelaar en de hond. Bekende Mexicaanse nummers zetten ze in. Het klinkt wel aardig. Maar de hond van de bedelaar, die er precies tussen in zit denkt er anders over. De hond begint te blaffen en te janken. Het knuffelen en aaien van de hond door de bedelaar helpt en het dier wordt stil. Voordat de hoed rond gaat, reken ik af en wandel in vijftien minuten terug naar mijn kamer.

Vrijdag 17 mei - Afscheid

Op de laatste dag van de cursus volgt dan toch onvermijdelijk het afscheid. In het laatste lesuur maakt de docent nog gehaast zijn lesprogramma af. Nog even een klassikale oefening met vervoegingen inde imperativo in de laatste tien minuten en dat is het dan.....

We krijgen een certificaat met een cijferlijst uitgereikt en er wordt een groepsfoto gemaakt. Ik schud de hand van de medestudenten en in alle drukte vergeet ik om afscheid te nemen van docent Nacho. Dan loop ik voor de laatste keer door de gangen en kijk nog eens bij de receptie. Nee, Daria, de señorita die mij de sleutels van mijn appartement gaf een week geleden, is er vandaag echt niet. Meer is er voor mij niet te doen in het schoolgebouw. Dan loop ik toch maar langzaam de trap af, naar buiten. Ik ga de besloten omgeving van de school missen. Hoewel het vaak letterlijk en figuurlijk zweten was in het net iets te kleine klaslokaal met tien studenten, een docent en een blindengeleidehond. De weg naar buiten voelt als een koude douche en in de warme zon in het Spaanse straatje voel ik mij weer even eenzaam.

De afgelopen week had een prettig ritme van schoolgang, vrije tijd en 's avonds het huiswerk maken. Een troost kan zijn dat het morgen, zaterdag, een feestelijke dag is in Málaga: La Noche en Blanco. Een avond met veel muziek in de stad en alle musea zijn gratis geopend. Nu nog een nacht in het appartement en dan verhuizen naar een ander hotel.

Als ik de etage van de flat met appartement binnenkom, tref ik de Russische Alina aan in de 'huiskamer', met een lunch met iets wat op yoghurt lijkt. Het is nu voor het eerst deze week dat ik een goed gesprek met haar heb. 's Morgens ben ik al vroeg de flat uit, op weg naar een ontbijt in de stad. Alina komt altijd laat of net te laat aan in het cursuslokaal. Ik had al begrepen dat ze wel Russisch van oorsprong is, maar door vele andere landen reist, woont, werkt en studeert. Ze spreekt perfect Engels en wat mij nog meer verbaast is dat dit pas de zevende week is dat ze Spaans studeert. Niet al die tijd in Malaga, maar zes weken daarvan ergens in Duitsland. Volgens mij lijkt ze wel het beste van de klas in de Spaanse les. Ze heeft eerder les gehad op niveau B1, dat ze nu in een klas zat op niveau A2 de afgelopen week, vindt ze niet erg. Ik vind haar een verbazingwekkende en zeer intelligente dame.

Van deze Alina hoor ik ook dat de andere dame op deze flat, Desiree, vandaag jarig is. Samen met enkele andere studiegenoten heeft ze vanavond een verjaardagsparty georganiseerd. In de avond zullen een aantal gasten komen, ik ben ook uitgenodigd. Later zal dan de party in de stad voortgezet worden. Ik beloof dat ik nog zal bedenken wat ik deze avond zal gaan doen.

's Avonds tegen tien uur, hoor ik dat de party in de gemeenschappelijk ruimte tegenover de keuken op gang komt. Op mijn kamer blijven zou onbeleefd zijn, dus ik ga voorzichtig kijken. De verjaardagstaart die Alina gebakken heeft wordt aangesneden en de jarige Desiree blaast de twee plus acht kaarsjes uit. In de kleine ruimte en op het balkon heeft zich een internationaal gezelschap verzameld. De Nederlandse Desiree, ze werkt als engineer op een gastanker, de Russische Alina, de Amerikaan Greg uit Californië, de Duitse Katerina en later nog een andere Russische dame. Hoewel ik eerst wat terughoudend was over deze verjaardagsparty, met deze mensen die meer dan een factor twee in leeftijd vergeleken met die van mij verschillen, wordt het toch nog een interessante avond. Hoewel alle aanwezigen deze week, soms de vorige week of de komende week Spaanse les hebben, is toch de voertaal deze avond Engels. Dat blijkt toch voor iedereen de makkelijkste manier van communiceren.

Merkwaardig is het om letterlijk tussen de vertegenwoordigers van de twee grootste wereldheersers te zitten, Amerika en Rusland. Het gesprek gaat over de verschillen in cultuur en de sociale voorzieningen in Nederland vergeleken met Rusland. Men is het er over eens dat Nederland in de afgelopen decennia gekenmerkt wordt door stabiliteit en vriendschapsbanden, terwijl er in Rusland vele revoluties geweest zijn. Wanneer ik vertel dat ik in mijn huidige situatie

een maandelijks inkomen heb van ongeveer 5000 euro, met slechts drie dagen werk, wekt dat verwondering. Een opmerking van de Amerikaan die ik zeker wil noteren: "De huidige president (Trump) is a clown in a diper".

Tegen middernacht maakt het gezelschap zich gereed om een aantal clubs in het centrum van Málaga te gaan bezoeken. De Amerikaan heeft een lijstje gemaakt. Voor mij het moment om deze dag af te ronden. Morgen vroeg verlaat ik het appartement en verhuis naar een andere logeerplaats. Dan zal ik nog vijf dagen in Málaga verblijven, maar dan zonder een vaste agenda. Het notitieboek leg ik deze dagen dan ook terzijde en het cursusboek gaat de tas in.

Geschreven in Málaga, Spanje, 12 tot 18 mei 2019

v20190601